

๑

ทุกข์ในสังสารวัฏ

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ (๐๙.๐๐ น.)

ปรักกาย

เมื่อเราได้สวดมนต์บูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ต่อจากนี้ไป ตั้งใจให้แน่วแน่ มุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานกัน
ทุกๆ คนนะลูกนะ

ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย
ให้นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตัก
พอสบายๆ

หลับตาของเราเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ ไม่ถึงกับปิดสนิท
เหมือนปรือๆ ตา หลับตาพริ้มๆ ไม่ถึงกับปิดสนิท อย่าบีบเปลือกตา
อย่ากดลูกนัยน์ตา หลับตาพอสบายๆ ตรงนี้สำคัญนะลูกนะ

ถ้าเราหลับตาเป็น เราก็จะเห็นภาพภายใน หลับตาพอสบายๆ

แล้วก็ผ่อนคลายทุกส่วนของร่างกายทั้งเนื้อทั้งตัว ตั้งแต่กล้ามเนื้อบนใบหน้า ศีรษะ ลำคอ บ่าไหล่ แขนทั้งสองถึงปลายนิ้วมือให้ผ่อนคลาย กล้ามเนื้อบริเวณลำตัว ขาทั้งสองถึงปลายนิ้วเท้าให้ผ่อนคลาย ผ่อนคลายร่างกายของเรา อย่าให้มีส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเกร็งตึง ให้ผ่อนคลาย

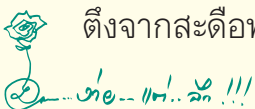
ปรับใจ

แล้วทำใจของเราให้เบิกบาน ให้แจ่มชื่น ให้สะอาดบริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปลด ให้อ่อน ให้อ่อน ให้อ่อน ให้ความผูกพันจากทุกสิ่ง จะเป็นเรื่องคน สัตว์สิ่งของ ธุรกิจการงาน บ้านช่อง การศึกษาเล่าเรียน เรื่องครอบครัว หรือเรื่องอะไรที่นอกเหนือจากนี้ ให้ปลด ให้อ่อน ให้อ่อน ให้อ่อน ให้ความผูกพันในทุกสิ่ง ทำประหนึ่งว่าเราอยู่คนเดียวในโลก ยังไม่เคยเจอเครื่องกังวลมาก่อนเลย ทำใจให้เบิกบาน ให้แจ่มชื่น

วางใจ

แล้วรวมใจไปหยุดนิ่งๆ นุ่มๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ

โดยสมมติว่า เราหยิบเส้นด้ายขึ้นมา ๒ เส้น นำมาขึงให้ตึงจากสะดือทะลุไปด้านหลังเส้นหนึ่ง จากด้านขวาทะลุไปด้าน

ซ้ายอีกเส้นหนึ่ง ให้เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดจะเล็กเท่ากับปลายเข็ม เหนือจุดตัดนี้ขึ้นมา ๒ นิ้วมือ นั่นคือ **ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗**

หรือเราจำง่ายๆ ว่าอยู่ในบริเวณกลางท้อง ในระดับที่เรามั่นใจว่าเหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ คือ สมมติเราเอานิ้วชี้กับนิ้วกลางวางซ้อนกัน แล้วนำไปทาบทรงจุดตัดของเส้นด้ายทั้งสอง สูงขึ้นมา ๒ นิ้วมือ นั่นแหละเรียกว่าศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นตำแหน่งที่สำคัญ เป็นที่ตั้งใจของเรา คือเราจะต้องเอาใจมาตั้งไว้ที่ตรงนี้ เอาความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ หรือ ทำความรู้สึกลึกคิดอะไรทุกอย่างมารวมอยู่ที่กลางท้องตรงนี้

ความสำคัญของฐานที่ ๗

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้เป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น ของตัวเรา เกี่ยวกับตัวเราทั้งสิ้นเลย

เวลาเราเกิด เราเป็นกายละเอียด เราผ่านเข้าทางบิดา โดยเริ่มต้นจาก

ฐานที่ ๑ ทางปากช่องจมูก หึงข้างซ้าย ข้างขวา เป็นกายละเอียดเข้าปากช่องจมูกแล้วเลื่อนไป

ฐานที่ ๒ ที่หัวใจ หึงข้างซ้าย ข้างขวา

ฐานที่ ๓ ที่กลางกัศิระะ ระดับเดียวกับหัวใจของเรา

ฐานที่ ๔ เพดานปาก ช่องปากที่อาหารสำคัญ

ฐานที่ ๕ ที่ปากช่องคอ เห็นลูกกระเดือก

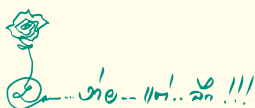
ฐานที่ ๖ ตรงจุดตัดของเส้นด้ายทั้งสอง ในระดับเดียวกับสะดือ

ฐานที่ ๗ เหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือที่กลางกายของบิดา เป็นกายละเอียดอยู่ที่ตรงนั้น แล้วดึงดูดให้บิดาเข้าไปหามารดา เพื่อประกอบธาตุธรรมส่วนหยาบ เอาธาตุธรรมส่วนหยาบห่อหุ้ม กายละเอียดของเรา

พอถูกส่วนแล้ว กายละเอียดก็เคลื่อนย้ายจากบิดา จากฐานที่ ๗, ๖, ๕, ๔, ๓, ๒, ๑ แล้วก็ไปเข้าสู่ครรภ์มารดา ไปตามฐานเช่นเดียวกัน เริ่มต้นจากฐานที่ ๑ ปากช่องจมูกเรื่อยไป ไปหยุดที่ฐานที่ ๗ ของมารดา แล้วธาตุหยาบของบิดามารดา ที่ประกอบกันถูกส่วนก็ห่อหุ้มกายละเอียดของเราเอาไว้ ต่อจากนี้ ก็เป็นหน้าที่ของมารดาที่จะหล่อเลี้ยงเราด้วยธาตุหยาบของท่าน

บิดามารดาท่านมีพระคุณกับเราอย่างนี้ ให้เราได้ประกอบธาตุหยาบขึ้นมา ส่วนกายละเอียดก็เป็นส่วนของเรา พอถึงกำหนดก็เคลื่อนออกจากครรภ์มารดาเป็นมนุษย์ มาเป็นตัวเรา เจริญเติบโตด้วยอาหารหวานคาวต่างๆ เรื่อยมา

เมื่อถึงเวลาเราตาย ใจของเราก็จะมาอยู่ตรงฐานที่ ๗ ตรงนี้ แล้วกายละเอียดก็จะเคลื่อนไปฐานที่ ๖, ๕, ๔, ๓, ๒, ๑

ออกทางปากช่องจมูก แล้วไปแสวงหาที่เกิดตามกำลังบุญบาป
ที่ได้กระทำเอาไว้

เกิดดับก็อยู่ที่ตรงนี้ เวลาเราหลับใจก็มาอยู่ตรงนี้ ตื่นก็ตื่น
ตรงนี้ เพราะฉะนั้นเกิดดับหลับตื่นก็ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
และนอกเหนือจากเป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่นของตัวเราแล้ว
สำคัญที่สุดคือ ยังเป็นต้นทางไปสู่อายตนิพพานที่พระพุทธเจ้า
พระอรหันต์ทุกๆ พระองค์ ไม่มีเว้นแม้แต่พระองค์เดียว ท่าน
บรรลุมรรคผลนิพพาน หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะโดยที่ใจของ
ท่านมาหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้

ภัยในสังสารวัฏ

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย เมื่อท่านเห็นทุกข์โทษ
ภัยของชีวิตในสังสารวัฏที่เวียนว่ายตายเกิด เกิดเป็นโน่นเป็นนี่
สารพัด เป็นมนุษย์ชนชั้นล่างบ้าง ชั้นกลางบ้าง ชั้นสูงบ้าง

ถ้าประมาทในการดำเนินชีวิตและไม่รู้เรื่องกฎแห่งกรรม
เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต วิชากรรมต่างๆ กิเลส กรรม
วิบากเหล่านี้ก็ยิ่งเป็นอันตรายสำหรับชีวิต จะดำเนินชีวิตผิดพลาด
พลัดไปสู่อบาย ไปเกิดในมหานรก ในอุสสทนรก ในยมโลก เป็น
เปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน กว่าจะหวนคืนมาเป็น
มนุษย์ก็ยากมาก กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ก็ไม่สมบูรณ์ ถ้ายังมา
จากอบายใหม่ๆ ไม่สมบูรณ์ทั้งกายใจและในทุกด้าน

ในยามที่ไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ก็ไปสู่เทวโลก สู่สุคติภพ พอหมดกำลังบุญก็ต้อง จุตินลงมาใหม่ เป็นเทวดาตกสวรรค์ มาเกิดในเมืองมนุษย์ ก็เวียน ตายเวียนเกิดกันอย่างนี้นับภพนับชาติไม่ถ้วน หาหนทางออก ไม่พ้นเพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไร แม้แต่ตัวเองยังไม่รู้ว่า ตัวเอง ก็ยังไม่รู้อะไรเลย ยังไม่รู้ว่าตัวเองยังไม่รู้ หรือรู้ว่าตัวเองยังไม่รู้ ก็แสวงหาความรู้ แต่ไม่พบผู้รู้ ก็ค้นคว้าไปตามความเข้าใจของ ตัว ชีวิตเลยวนเวียน เวียนตายเวียนเกิดกันอย่างนี้

เมื่อมาเป็นมนุษย์ก็มีความทุกข์ทรมานของชีวิต เป็นชนชั้น ล่างก็ทุกข์แบบชนชั้นล่าง ชนชั้นกลางก็ทุกข์แบบชนชั้นกลาง ชนชั้นสูงก็ทุกข์แบบชนชั้นสูง นั่นแปลว่า ไม่ว่าจะเกิดเป็นมนุษย์ เชื่อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใดล้วนมีความทุกข์ทั้งสิ้น ทุกข์ประจำ ตัวก็มี เกิดจากภายในใจภายในตัวของเรา ทุกข์ที่จรมาก็มีอีก

ผู้มีบารมีแก่ๆ บรมโพธิสัตว์ทั้งหลายเห็นโทษภัยของชีวิต ในสังสารวัฏ ท่านเลยเบื่อหน่ายอยากจะหลุดพ้นจากความทุกข์ ทรมานของชีวิต ท่านก็ปลีกตัวออกจากเพศของคฤหัสถ์ เพราะ ชีวิตของฆราวาสมันอึดอัด คับแคบ มั่นวนเวียน วันๆ ก็มีแต่เรื่อง เดิมๆ จำเจอยู่อย่างนั้น ถึงจุดอึดอัดแล้ว ก็ยกฐานะฐานะจากเพศ คฤหัสถ์มาเป็นเพศบรรพชิต

เพราะการมีทรัพย์แบบโลกียทรัพย์หรือทรัพย์ทางโลกมัน มีข้อจำกัด ให้ความพึงพอใจกับชีวิตเราได้ในระดับหนึ่ง ไม่ว่าจะ

เป็นเรื่องรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ในสิ่งที่เราได้เห็น ได้ยิน ได้ดม ได้ลิ้มรส ได้ถูกต้องสัมผัส นึกคิด สิ่งต่างๆ เหล่านั้น ให้ความพึงพอใจได้ในระดับหนึ่ง แล้วก็วนกลับไปสู่ความทุกข์ ธรรมดาของชีวิตใหม่ มีแค่ความเพลินกับความเพื่อย แล้วก็วนเวียนซ้ำๆ ซากๆ จึงตัดสินใจออกบวชเพื่อแสวงหาหนทางที่ดีกว่า

ในที่สุดเมื่อบารมีเต็มเปี่ยม บรมโพธิสัตว์ซึ่งออกบวชแล้วเป็น พระมหาบุรุษ พระองค์ก็ทิ้งทุกอย่าง ปล่อยาวทุกสิ่ง แล้วเอาใจมานิ่งอยู่ที่ตรงนี้ **โดยธรรมชาติของใจ เมื่อทิ้งทุกอย่าง ปล่อยาวทุกสิ่ง มันจะกลับมาสู่ที่ตั้งดั้งเดิมที่ฐานที่ ๗** แล้วใจท่านจะหยุดนิ่งๆ อยู่ที่นี่ ไม่หวั่นหาอาลัยอาวรณ์อะไรเลยแม้กระทั่งชีวิต แม้เนื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่กระดูกหนังข้างมัน ถ้าไม่หลุดพ้นจากทุกข์ก็ยอมตาย ไม่ได้ตายเถอะ ใจท่านก็หยุดนิ่งเฉยๆ อยู่ภายใน

ดวงธรรมภายใน

พอหนึ่งถูกส่วนเข้า ใจก็ดับวูปตกศูนย์ลงไปภายใน แล้วก็มิดวงธรรมลอยเกิดขึ้นมา เป็นดวงใสๆ กลมรอบตัวเหมือนดวงแก้ว กายสิทธิ์ ใสเหมือนกับเพชรที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีตำหนิเลย สว่างเหมือนดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน แต่ว่าใสเย็นเหมือนแสงจันทร์ในคืนวันเพ็ญ ดูนุ่มเนียนตาละมุนใจ

มาพร้อมกับความสุขที่ไม่มีประมาณ และไม่เคยพบมาก่อนเลย และยอมรับว่านี่คือความสุข คือ ความสบายกาย สบายใจ ใจจะใสๆ กายเบา ใจเบา เบิกบาน มาพร้อมกับความบริสุทธิ์ที่ไม่เคยบริสุทธิ์อย่างนี้มาก่อน คือใจจะเกลี้ยงเกลา กะเทาะล่อนออกจากความรู้สึกเก่าๆ ที่เราคุ่นเคย เป็นความบริสุทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ ความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ก็เกิดขึ้นมาพร้อมกับดวงใสๆ

ธรรมดวงนี้เป็นธรรมดวงแรกที่เราเรียกว่า **ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หรือดวงปฐมมรรค** คือ เห็นทางของพระอรียเจ้าเป็นดวงใสๆ เกิดขึ้นที่กลางกาย

เพราะฉะนั้น ขั้นตอนคือ เห็นทุกข์โทษภัยในชีวิตจนกระทั่งเกิดความเบื่อหน่าย เห็นว่าความทะยานอยากที่ไม่ได้ประกอบไปด้วยปัญญา มีแต่ความเพลินนั้นเป็นบ่อเกิดแห่งความทุกข์ จึงปล่อยวาง ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง แล้วก็นิ่งอย่างเดียว ในที่สุดก็ดับวูบลงไป มรรคก็เกิดเป็นดวงใสๆ ติดอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๓

เมื่อใจมีความสุขเพราะหยุดนิ่ง มีความบริสุทธิ์ มีความเบิกบาน ใจก็เล่นเข้าไปสู่ภายในเอง ในกลางดวงใสๆ แล้วก็เห็นไปตามลำดับ เห็นภาพภายในด้วยใจที่บริสุทธิ์ใสๆ เพราะหยุดนิ่ง คือดวงปฐมมรรคก็จะขยายกว้างออกไป และจะมีจุดเล็กๆ ที่ขยายออกมาเป็นดวงใหม่ เรียกว่า **ดวงศีล** จะใสสว่างกว่าเดิม

สุขกว่าเดิม บริสุทธิ์กว่าเดิม ก็เกิดความพึงพอใจที่จะหยุดใจนิ่ง
อยู่ที่ตรงนั้น จะเห็นเป็นลำดับอย่างนี้

ในกลางดวงศีล ก็จะเข้าถึงดวงสมาธิ

ในกลางดวงสมาธิ ก็จะเข้าถึงดวงปัญญา

ในกลางดวงปัญญา ก็จะเข้าถึงดวงวิมุตติ

ในกลางดวงวิมุตติ ก็จะเข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

ทั้งหมดนี้เป็นดวงที่ซ้อนๆ กันอยู่ ที่ใสบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น
๑ ชุด มี ๖ ดวง ตั้งแต่ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานหรือ
ดวงปฐมมรรค แล้วก็ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ
ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ทั้งหมดนี้มีอยู่แล้วในตัว แต่จะเข้าถึงได้
และเห็นได้เมื่อใจหยุดนิ่ง

กายภายใน ๑๘ กาย

พอสุดกลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะก็จะเข้าถึง **กายมนุษย์
ละเอียด** คือ กายภายในอยู่ในอิริยาบถสมาธิ หันหน้าออกไป
ทางเดียวกับตัวของเรา หน้าตาจะคล้ายๆ กับตัวของเรา คือ ท่าน
หญิงก็จะเหมือนกับท่านหญิง ท่านชายก็จะเหมือนกับท่านชาย
แต่อยู่ในวัยเจริญ ในวัยที่สดใส เหมือนเราย้อนยุคดูตัวของเรา
ในวัยสดใส ในอิริยาบถสมาธิ มันไม่ใช่เป็นแค่เพียงภาพนิมิต แต่
เป็นอีกชีวิตหนึ่งที่ถูกยกระดับขึ้นไป

กายมนุษย์ละเอียดนี้ก็คือ กายผืนของเรานั้นเอง หรือกาย
ไปเกิดมาเกิดของเรา เวลาเรตื้นก็อยู่ตรงนี้ เวลาหลับก็ออกไป
ทำหน้าที่ฝัน

เมื่อเรามาถึงกายนี้ ความรู้สึกของเราจะเปลี่ยนแปลง
ไป แต่เดิมเข้าใจว่ากายมนุษย์หยาบคือตัวเรา คือของเรา แต่
ความจริงแล้วมันเหมือนแค่บ้านเรือนให้กายละเอียดอาศัยอยู่
เปรียบเหมือนเสื้อผ้าที่เราสวมอยู่ เมื่อถึงเวลาหมดอายุขัยก็ต้อง
ทิ้งร่างกายหยาบนี้เอาไว้ในเมืองมนุษย์ เป็นซากศพพอสู่จะไป
ส่วนกายละเอียดก็ไปแสวงหาที่เกิดใหม่

เมื่อใจหยุดนิ่งก็จะเข้าถึงอย่างนี้ พระมหาบุรุษท่านเข้าถึง
กายในกายอย่างนี้ จะมีหลายๆ กาย ซ้อนๆ กันอยู่

กายมนุษย์ละเอียด ซ้อนอยู่ในกลางกายมนุษย์หยาบ

กายทิพย์ ซ้อนอยู่ในกลางกายมนุษย์ละเอียด

กายรูปพรหม ซ้อนอยู่ในกลางกายทิพย์

กายอรูปพรหม ซ้อนอยู่ในกลางกายรูปพรหม

กายธรรมโคตรภู ซ้อนอยู่ในกลางกายอรูปพรหม

กายธรรมพระโสดาบัน หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา เกตุดอกบัว
ตูม ซ้อนอยู่ในกลางกายธรรมโคตรภู

กายธรรมพระสกิทาคามี หน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา ซ่อนอยู่ในกลางกายธรรมพระโสดาบัน

กายธรรมพระอนาคามี หน้าตัก ๑๕ วา สูง ๑๕ วา ซ่อนอยู่ในกลางกายธรรมพระสกิทาคามี

กายธรรมพระอรหัต หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา ซ่อนอยู่ในกลางกายธรรมพระอนาคามี

แต่ละกายมีกายหยาบ-กายละเอียด นับรวมได้ ๑๘ กาย

กายที่สำคัญคือ **กายธรรม** มีเกตุดอกบัวตูมที่สวยงามมาก ลักษณะหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ ใส่เกินความใสใดๆ ในโลกใดยิ่งกว่าเพชรจึงเรียกว่า **พุทธรัตนะ** หมายถึง พระธรรมกาย เกตุดอกบัวตูม

ในที่สุด ท่านก็บรรลุกายธรรมอรหัตผล บรรลุกายธรรมอรหัตสัมมาสัมพุทธเจ้า กายที่ ๑๘ กายสุดท้ายเป็นกายที่สำคัญที่จะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ ทางมรรคผลนิพพานเขาเดินโดยการหยุดนิ่งกันอย่างนี้

เมื่อท่านบรรลุแล้ว เข้าถึงแล้ว เห็นแล้ว เป็นแล้ว ก็นำมาถ่ายทอดสั่งสอนแก่พระสาวกให้ทำตาม แล้วบรรลุผลตามพระองค์ท่านด้วย มีพระอริยเจ้าบังเกิดขึ้นมากมายที่ได้บรรลุกายธรรมไปตามลำดับ ตั้งแต่โคตรภูบุคคล มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง บางท่านเป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหัต

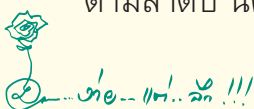
นั่นแปลว่า ทางมรรคผลนิพพานนั้นมืออยู่ในตัวของเรา
วิธีการเข้าถึงก็คือ หยุดใจนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพราะฉะนั้น
แม้ยุคนี้จะเป็นยุคไฮเทคก็ไม่พ้นกาลสมัยที่จะบรรลุมรรคผล
นิพพาน เพราะอยู่ในตัวของเรา

ต้องเข้าถึงธรรมให้ได้

ดังนั้น เกิดมาเป็นมนุษย์มาพบพระพุทธศาสนา เราก็จะ
ต้องใช้ความมีโชคมีบุญลาภของเรานี้ให้ถูกวัตถุประสงค์ของ
ชีวิต พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเป็นบรมศาสดาเอกของโลก ที่
แตกต่างจากพระศาสดาท่านอื่นๆ คือท่านสอนให้เห็นธรรม ให้
เห็นตามพระองค์ท่าน

ในขณะที่บางความเชื่อในเทวนิยมจะสอนไม่ให้เห็น ก็ไม่
ทราบเพราะอะไร ให้เชื่ออย่างเดียว แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ท่านจะสอนให้เห็น อย่าเพิ่งเชื่อที่พระองค์สอน ให้พิสูจน์ด้วย
ตัวเอง นี่คือนิสัยที่ตรงกันข้ามกัน

เพราะฉะนั้น เรามีบุญมาก มีโชค มีบุญก็ต้องมีวาสนา
เมื่อเกิดมาเป็นชาวพุทธแล้วก็ต้องทำตามคำสอนของพระบรม
ศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ ต้องให้เห็นธรรมให้ได้ เห็นก็คือ
เห็น เหมือนเราลืมตาเห็นวัตถุ คน สัตว์ สิ่งของต่างๆ แต่นี้เป็น
การเห็นภายในที่มาพร้อมกับความสุข ความบริสุทธิ์ และ
การหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานของชีวิต สอนให้เห็นไป
ตามลำดับ นี่คือนิสัยที่แตกต่างจากคำสอนของเทวนิยม

บท ๒ ขึ้นให้ได้

สำหรับผู้ที่มีบุญที่จะมาบวชในรุ่น ๗,๐๐๐ ตำบลนี้ ลูกทุกคนจะต้องตั้งใจมั่นว่า เราจะทำตามคำสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า จะต้องบรรลุนิพพานได้อย่างใดอย่างหนึ่งตามกำลังบารมีแห่งตน อย่างน้อยต้องให้เข้าถึงดวงธรรมภายในเป็นดวงใสๆ หรือเข้าถึงองค์พระภายใน ถึงพระธรรมกายภายใน แม้จะยังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้าก็ตาม จึงจะบรรลุวัตถุประสงค์ของการมาบวชในคราวนี้

ซึ่งจะมีอานิสงส์ใหญ่ ปิดประตูอบายให้แก่ตนเอง ให้แก่บิดามารดา และเป็นการสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาต่อไปอีกด้วย เป็นพยานในการยืนยันการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า พระรัตนตรัยมีอยู่ในตัวจริงๆ สามารถเข้าถึงได้ โดยเราได้เข้าถึงแล้วด้วยการหยุดกับนิ่ง ใจหยุดนิ่งนี้เองเป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของท่าน ในยุคของเราที่เรายังทำได้ ใครที่เกิดอยู่ร่วมยุคสมัยของเราก็สามารถทำได้ด้วย

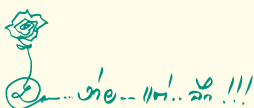
เรามีเวลาอีกไม่กี่วันที่จะบวช ต้องตั้งเป้าให้สูงๆ เอาไว้ว่า เราจะต้องบวชให้ได้ ๒ ชั้น ด้วยการบวชภายใน คือ เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวหรือเห็นองค์พระภายในใสๆ ภายนอกก็บวชแบบญัตติจตุตถกรรมเหมือนบวชทั่วๆ ไปในพระอุโบสถ มีพระอุปัชฌาย์ประธานการอุปสมบทให้

เพราะฉะนั้น เมื่อเราทราบกันอย่างนี้ดีแล้ว วันเวลาที่เหลือ
อยู่ทุกอนุวินาที และในทุกอิริยาบถไม่ว่าจะนั่งนอนยืนเดิน ให้ลูก
ทุกคนเอาใจมาหยุดนิ่งๆ นุ่มๆ อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ หรือ
กลางห้องของเรา

จะนึกเป็นดวงใสๆ เหมือนดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว
หรือเพชรสักเม็ดหนึ่งก็ได้ หรือจะนึกเป็นองค์พระพุทธรูปองค์ใด
องค์หนึ่งที่เราคุ่นเคยในกลางห้องของเรา ให้ท่านหันหน้าออกไป
ทางเดียวกับตัวของเรา

พร้อมกับประคองใจให้หยุดนิ่งด้วยบริกรรมภาวนาในใจ
เบาๆ สบายๆ ว่า สัมมาอะระหัง ภาวนาเบาๆ ให้เสียงคำภาวนา
ดังออกมาจากกลางห้องของเราอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ภาวนา
ด้วยความสบายใจ สุขใจ และนึกถึงภาพภายในเพื่อใจจะได้
ไม่ฟุ้งซ่าน จะได้มีหลักยึด เชื่อมโยงใจเราออกจากความสับสน
วุ่นวาย มาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นต้นทางที่
จะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว จะทำให้เราบวชได้ ๒ ชั้น และจะมี
อานิสงส์ใหญ่

ไม่ว่าจะบวชสั้นหรือยาว วัตถุประสงค์มีเพียงประการเดียว
คือ ต้องการทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อความบริสุทธิ์บริบูรณ์
แห่งการประพาสพรหมจรรย์ของเรา ทำกิจแบบพระอริยเจ้า
เหมือนเราย้อนยุคสมัยพุทธกาล

ลูกทุกคนที่มาบวชในคราวนี้ จะเป็นต้นบุญต้นแบบในการสถาปนาการบวชล้านรูปต่อไปในอนาคต แปลว่า แม้เราละจากโลกนี้ไป แต่พุทธศาสนาก็ยังสืบทอดยั่งยืนคงอยู่คู่กับโลกนี้ต่อไป ก็จะเป็นอานิสงส์แก่เรา

เมื่อเราไปเกิดอยู่ในเทวโลก ในสุคติโลกสวรรค์ มองมาด้วยทิพพจักขุก็ได้แต่ปลื้มปีติว่า เรามีส่วนในการสืบทอดอายุพระพุทธศาสนา แม้จะเป็นการบวชช่วงสั้นก็ตาม เพราะฉะนั้นนับจากวันนี้เป็นต้นไป ให้ลูกทำตัวประหนึ่งว่า เป็นนักบวชแล้ว โดยบวชภายใน แม้ภายนอกจะยังไม่ได้บวชก็ตาม ให้สงบเสงี่ยมส่งงาม สำรวมอินทรีย์ ด้วยการหยุดใจไว้ภายในอย่างนี้

ตริกีนึกถึงดวงใส ใจหยุดอยู่ในกลางดวงใส อย่างสบายๆ หรือตริกีนึกถึงองค์พระใสๆ หยุดอยู่ในกลางองค์พระใสๆ พร้อมกับบริกรรมภาวนาสัมมาอะระหังเรื่อยไปนะลูกนะ

เวลาที่เหลืออยู่นี้ เราก็กะปร๋อใจไปจนกว่าใจจะหยุดนิ่ง เมื่อใจหยุดนิ่งแล้ว เราจะได้พร้อมใจกันถวายภัตตาหารเป็นสังฆทาน แต่ภิกษุสามเณรผู้ประพฤติดุธรรมกันต่อไป ต่างคนต่างนั่งกันไปเฉยๆ เข้านี้ให้ลูกทุกคนสมหวังตั้งใจในการเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวทุกๆ คนนะลูกนะ

หลวงพ่อรัญมขโย

